

Kladno, 14. 1. 2018

Introit: ; písně: 67, Svítá 37, 684, 692, 622; text: Ř 12, 1 - 8;

zamyšlení: Ř 12, 9-16

Milí sourozenci v Kristu, všimněme si, že Pavel uzavírá své listy vždy praktickými radami. A v dnešním textu je těch rad najednou hodně. Nacházíme v něm zhruba dvacet různých povzbuzení. Vztahují se ke každodennímu životu. Dotýkají se konkrétních oblastí života, zatímco slova ze začátku téže kapitoly se vztahují k duchovnímu životu. Tam nám Pavel ukazuje, že bohoslužba není jen nedělní záležitost, že Bohu máme sloužit i ve svém praktickém životě skutky milosrdenství, a že to je pravá bohoslužba.

V dnešních verších 9 - 16 nám Pavel rozvíjí to, co zmínil na začátku a ukazuje, čím konkrétně můžeme Bohu sloužit, co je obsahem každodenní bohoslužby, co to znamená v praxi. Vyjmenovává nám celou řadu rad. Všechny rady se týkají našeho života v církvi a konkrétněji ve sboru. Pavel velmi jasně vyjadřuje to, co se od nás očekává v našem vztahu k sestřím a bratrům ve víře. Ukazuje nám, že láska je hlavním zdrojem duchovního elánu. Bohužel, jak tato slova slýcháme pořád, stávají se pouhou frází, prázdnou bez jasného obsahu.

Je nutné, abychom si kladli otázku, zda se skutečně řídíme Boží láskou. Jestli naše vztahy jsou opravdu ovlivněné duchem lásky Kristovy. Pro Pavla evangelium nejsou jenom slova, ale také skutky. Evangelium se prokazuje konkrétními činy, je semeno plodící hmatatelné ovoce.

Když zůstaneme u této praktické stránky evangelia, položme si otázku, všichni, jak tu sedíme jedni vedle druhých, zda si uvědomujeme, co nás vlastně spojuje? Uvědomujeme si, že patříme spolu Kristu a že jeho láska nás spojuje? Chápeme, že naše setkání, jak tady sedíme, je možné díky Boží lásce k nám? Říkáme si, že jsme sestry a bratři v Kristu, že se scházíme ve jménu Krista. Každý je pozván, aby se ve jménu Krista potkal s každým, aby byl druhými dotčen. Boží láska nás svolává, vede nás k setkání a k otevírání se druhým.

Oslovují nás aspoň některé z Pavlových výzev? Jsme schopní se vžít do situací druhých a být jim užiteční? Dotýkají se nás pláč a starosti druhých, nebo to jde mimo nás? Nadchnou nás radosti druhých, nebo jsme lhostejní. Slyšíme, když druzí klepají?

Jestli jim nemůžeme otevřít dveře svých domů, můžeme jim otevřít aspoň dveře svých srdcí.

Pláčeme s plačícími? Radujeme se s radujícími? To někdy bývá těžší. Myslíme si, že když někdo pláče, můžeme ho potěšit, ale když se raduje, že nás vlastně nepotřebuje. Když to shrneme, Pavel nás zve, abychom žili harmonicky, abychom se povzbuzovali dobrými skutky víry. To jsou zásady sborového života.

Slyšeli jsme od Pavla, co se od nás očekává. Jak mu odpovíme? Možná si říkáme, že se Pavel neadresuje k nám, ale že mluví k nějaké elitě, k nějakým svatým. Možná dáváme Pavlovi nálepku moralisty, jehož požadavky ignorují lidskou přirozenost. Můžeme si také myslet, že víra není o skutečích, ale o důvěře. Můžeme argumentovat Boží milostí, která přijímá každého takový, jaký je. I to je vlastně od Pavla. Spása z milosti je jedním z pilířů Pavlovy teologie. Ano, máme tady spoustu námětů, o kterých se dá dlouho diskutovat.

Ať to bereme jakkoliv, nesmíme zapomenout, že ve hře je i naše křesťanská pověst. Jsme obklopeni nezávislými pozorovateli, kteří si mohou všimnout, jak se naše slova rozcházejí s našimi skutky. A že jsme plní řečí o evangeliu, ale neneseme ovoce. Lidé rádi sledují církve a pozorují, co dělají ti, kdo si říkají křesťané. Zajímají se, jaké mají křesťané názory, jak řeší své problémy, jaké mají mezi sebou vztahy.

My máme ve svých rukou i pověst samotného evangelia. Svět sleduje, zda se řídíme evangeliem, ke kterému se hlásíme. Jestli jsme evangeliem opravdu ovlivněni, nebo všechno je jenom jako!

Někdy mě fascinuje, jakou mají lidé představu o křesťanech, čemu se diví. “Vy jíte vepřové maso?” Ano! “Vy můžete pít alkohol?” Ano! “Vy navštěvujete hospody, tančíte a chodíte k doktorům?” Ano! Po tolika udivujících otázek někdo pobaveně pronese: “Vy jste normální”. Jistě. Co jste čekali? Že až uvidím vepřové maso, pronesu hříšně “ježíšmaria”, zas prase? Že když vidím alkohol, zakryji si nos, a když v místnosti někdo pustí nekřesťanskou hudbu, začnu panicky hledat východ, abych utekl pryč? A místo doktora se modlím, aby mě Bůh uzdravil? Lidé mají o některých křesťanských směrech naivní a povrchní představy.

Jsme normální, buďme normální, buďme u toho všeho, pijme a jezme, co chceme, ale... buďme zároveň jiní, buďme solí země. Buďme těmi nejnormálnějšími z

lidí, kteří se dělí o svoje vepřové maso, děkují Bohu za své doktory, tančí pro radost z daru života a k Boží chvále.

Vepře, víno, paralen, Lucii Bílou, to všechno uhájíme, za to se nemusíme stydět. Ale co neuhájíme, co by více překvapilo naše nezávislé pozorovatele? Vy tam toho nesnášíte? Vy s tímhle tam nemluvíte? Charita vás nezajímá? Vy se nemáte rádi? A to jste křesťan? Možná, ale jen na oko. Je to při nejlepším stejná naivita jako u pozorovatele, který nechápe, že se na první pohled nelišíme od ostatních s tím rozdílem, že naivní křesťan nechápe, že se v hloubce má lišit od ostatních. Nepochopil poselství evangelia, které žádá porozumění pro druhého, neoplácení zlým za zlé, žít v pokoji se všemi. Kdo to nepochopil, je pokrytce, je nekřesťan v křesťanském kabátu.

Buďme si přitom jisti, že Pavlova slova nás nechtějí odsuzovat, Pavel jen napomíná a povzbuzuje, abychom nepůsobili směšně, kdybychom něco jiného říkali a něco jiného dělali.

Ani náš vykupitel, Ježíš Kristus, nečeká, že budeme dokonalí. Ale zve nás, abychom se nespokojili se svým hříšným stavem. Abychom se nespokojili s alibistickým konstatováním, že jsme přece jen lidé. Evangelium nás zve k tomu, abychom se svým hříšným stavem něco dělali. Abychom se snažili o dobro a milosrdenství, o pokání a odpuštění.

Svět od nás nečeká, že budeme kázat vodu a pít víno. Ovšem svět nás ani nemusí tolik zajímat. Je dobré, že nás má pod drobnohledem, a že mu můžeme ukázat ovoce evangelia. Ale především je to Pán Bůh, který od nás očekává, že se necháme řídit evangeliem. Že dovolíme, aby jeho slovo ovlivňovalo naše životy a inspirovalo naše vztahy. Činí nás solí země a nástrojem pokoje. Snaha se cení. Amen